

2. O Carte Deschisă

Mi-am sprijinit spatele de nămetele moale de zăpadă, lăsând pudra uscată să se remodeleze după greutatea mea. Pielea mi se răcise până devenise aidoma aerului din jurul meu și măruntele grăunțe de gheață îmi păreau catifelate atingându-mi spatele.

Cerul de deasupra mea era limpede, strălucind cu licăriri pe alocuri albastrii sau gălbui. Stelele creau forme maiestuoase și învolburate pe pânza întunecată a universului - o priveliște copleșitoare. De o frumusețe desăvârșită. Sau așa ar fi trebuit să fie. De-aș fi fost capabil să o văd cu adevărat.

Nu mi-era mai bine. Trecuseră șase zile întregi, șase zile în care mă ascusesem aici, în sălbăticia pustie din Denali, dar nu mă aflam mai aproape de libertate decât în prima clipă când îi simțisem mirosul.

Când priveam la cerul plin de giuvaeruri, parcă se așeza ceva nedefinit între ochii mei și frumusețea lor. Era un chip, o față comună de om, dar pe care nu păream capabil să o izgonesc din minte.

Am simțit apropierea gândurilor înainte să aud și pașii care le însoțeau. Sunetul mișcării era doar o șoaptă înfundată pe pulberea fină a zăpezii.

Nu eram surprins că Tanya mă urmărise până acolo. Știam că analiza această conversație de câteva zile, potrivit-o până ce fusese sigură de fiecare cuvânt pe care voia să-l spună.

Se ivi la doar cincizeci de metri distanță, sărind pe culmea unor stânci negre și legănându-se acolo pe vârfurile picioarelor ei goale.

Pielea Tanyei părea argintie în lumina stelelor iar buclele ei lungi și blonde străluceau difuz, aproape roz cu nuanța lor de căpșună. Ochii ei de culoarea chihlimbarului sclipiră pe când mă spiona, pe jumătate îngropată în zăpadă, iar buzele ei cărnoase se destinseră ușurel într-un zâmbet.

Desăvârșită. *Dacă* aș fi putut să o văd. Am oftat.

Se ghemui pe creasta stâncii, vârfurile degetelor ei atingând piatra, cu trupul încovrigat.

„*Săritura ghiulea*”, gândi ea.

Se lansă în aer; forma ei deveni o umbră întunecată și fluidă când străbătu cu grație spațiul dintre mine și stele. Se încolăci ca o minge când atinse nămetele din spatele meu.

Un val de zăpadă viscolită se înălță în jurul meu. Lumina stelelor păli și mă trezii îngropat adânc în cristalele de gheață asemănătoare unor pene.

Am oftat din nou, însă nu am schițat vreo mișcare pentru a mă elibera. Întunecimea de sub pătura zăpezii nici nu durea, nici nu-mi îmbunătățea perspectiva. Vedeam în continuare același chip.

- Edward?

Zăpada zbură din nou când Tanya mă dezgropă cu repeziciune. Îmi șterse praful fin de gheață de pe față împietrită, fără să-mi caute pe de-a-ntregul privirea.

- Îmi pare rău, murmură ea. Era o glumă.

- Știu. A fost amuzantă.

Colțurile gurii ei se curbară a amărăciune.

- Irina și Kate mi-au spus că ar trebui să te las în pace. Ele cred că te sâcâi.

- Deloc, o asigurai eu. Dimpotrivă, eu sunt cel nepolitic - teribil de nepolitic. Îmi pare foarte rău.

- „*Te duci acasă, nu-i așa?*” gândi ea.

- Încă... nu am luat o decizie.

- „*Dar nu rămâi aici.*” Gândul ei era acum plin de alean, trist.

- Nu. Nu pare să... mă ajute.

Zâmbi forțat.

- E vina mea, nu-i așa?
- Sigur că nu, minții eu cu seninătate.
- „Nu încerca să fii *politicos*.”

Zâmbii și eu.

- „*Te stingheresc*”, mă acuză ea.
- Nu.

Ridică o sprânceană, cu o expresie atât de neîncrezătoare încât mă făcu să râd. Un râs scurt, urmat de un alt suspin.

- Bine, am recunoscut eu. Puțin.

Oftă și ea, apoi își prinse bărbia în mâini. Gândurile ei erau pline de amărăciune.

- Ești de o mie de ori mai încântătoare decât stelele, Tanya. Desigur, ești deja foarte conștientă de asta. Nu lăsa ca încăpățânarea mea să îți clatine încrederea în tine. Am râs în sinea mea de cât de neverosimil părea *acest lucru*.

- Nu sunt obișnuită să fiu respinsă, protestă ea, în timp ce buza ei inferioară alunecă într-o bosumflare atrăgătoare.

- Sigur că nu, i-am dat eu dreptate, încercând cu prea puțin succes să îi resping gândurile în timp ce își trecea în revistă fugar amintirile despre sutele de cuceriri încununată de succes ale sale. Tanya îi prefera mai ales pe oameni - în primul rând erau mult mai mulți, având și avantajul căldurii și al frăgezimii. Și, în mod clar, erau întotdeauna dornici.

- Lipitoareo, am înțepat-o eu, sperând să-i rup șirul imaginilor care îi mijeau în minte.

Zâmbi larg, arătându-și dinții.

- Cea dintâi.

Spre deosebire de Carlisle, Tanya și surorile ei își descoperise lent conștiința. Ca deznodământ, atracția exercitată asupra lor de bărbații umani le întorsese pe surori împotriva măcelurilor. Acum bărbații pe care îi iubeau... își păstrau viața.

- Când ai venit aici, spuse Tanya cu voce joasă, am crezut că...

Știam ce crezuse. Și ar fi trebuit să ghicesc că acestea vor fi sentimentele ei. Dar nu gândeam prea clar în acea clipă.

- Ai crezut că m-am răzgândit.

- Da. Se încruntă.

- Mă simt groaznic pentru că m-am jucat cu așteptările tale, Tanya. Nu intenționez - nu gândeam. Doar că am plecat... în mare grabă.

- Presupun că nu-mi vei spune de ce...

M-am ridicat și mi-am cuprins picioarele cu brațele, ghemuindu-mă într-o poziție defensivă.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tanya, Irina și Kate se pricepeau la modul acesta de trăi pe care și-l aleseseră. Poate chiar mai bune, în anumite privințe, decât Carlisle. În pofida apropierii nesăbuite pe care și-o permiteau față de cei care ar fi trebuit să le fie - și chiar fuseseră odată - pradă, nu făceau greșeli. Îmi era prea rușine să-mi recunosc slăbiciunea în fața Tanyei.

- Probleme cu vreo fată? ghici ea, ignorându-mi reținerea.

Am râs sumbru.

- Nu în sensul la care te gândești tu.

Apoi ea tăcu. I-am ascultat gândurile cât a măsurat diferite posibilități, încercând să descifreze sensul cuvintelor mele.

- Nu ești nici pe-aproape, i-am spus eu.

- Îmi dai un indiciu? întrebă ea.

- Te rog, las-o baltă, Tanya.

Tăcu din nou, încă speculând. Am ignorat-o, încercând zadarnic să contemp lu stelele.

Renunță după un moment de tăcere, apoi gândurile ei o apucară într-o altă direcție.

„Unde te vei duce, Edward, dacă vei pleca? Te vei întoarce la Carlisle?”

- Nu cred, am șoptit eu.

Unde m-aș fi dus? Nu mă puteam gândi la niciun loc pe lume care să mă fi interesat. Nu exista nimic ce-aș fi dorit să văd sau să fac. Pentru că, oriunde m-aș fi dus, nu ar fi însemnat că *merg* undeva, doar aș fi *fugit* de ceva.

Uram acest lucru. Când devenisem atât de laș?

Tanya își puse un braț subțire în jurul umerilor mei. Am înțepenit, dar nu m-am ferit de atingerea ei. Nu intenționa să fie mai mult decât o încurajare prietenească. În cea mai mare parte.

- Cred că *te vei întoarce*, spuse ea, vocea ei trădând un strop din accentul ei rusesc demult pierdut. Orice ar fi... sau oricine... te bântuiește. Îl vei înfrunta față în față. Așa e firea ta.

Gândurile ei exprimau aceeași încredințare prezentă în cuvintele sale. Am încercat să accept imaginea despre mine pe care o purta în mintea ei. Cel care înfruntă lucrurile fâțiș. Era plăcut să mă gândesc la mine însumi din nou în felul acesta. Nu mă îndoisem vreodată de curajul, de capacitatea mea de a înfrunta greutățile până în acel ceas oribil, la ora de biologie, cu atât de puțin timp în urmă.

Am sărutat-o pe obraz, retrăgându-mă repede când ea își întoarse chipul către mine, cu buzele deja pregătite. Zâmbi, mâhnită de gestul meu zorit.

- Îți mulțumesc, Tanya. Simțeam nevoia să aud asta.

Gândurile ei deveniră pline de reproș.

- Cu plăcere, cred. Mi-aș dori să fii mai rezonabil, Edward.

- Îmi pare rău, Tanya. Știi că ești prea bună pentru mine. Eu încă... nu am găsit ceea ce caut.

- Atunci, dacă pleci înainte să mai apuc să te văd, rămas bun, Edward.

- Rămas bun, Tanya. Pe când rosteam cuvintele, deja vedeam. Mă vedeam pe mine placând. Fiind suficient de puternic încât să mă întorc în singurul loc unde îmi doream să mă aflu. Îți mulțumesc din nou.

Se ridică în picioare cu o mișcare agilă, apoi se puse din nou pe fugă, traversând fantomatic gheața atât de repede încât picioarele ei nu aveau timpul de a se scufunda în zăpadă; nu lăsa urme pe unde trecea. Nu privea înapoi. Respingerea mea o deranja mai mult decât lăsase să se vadă cu o clipă în urmă, chiar și în gândurile ei. Nu ar fi dorit să mă revadă înainte să plec.

Pe gura mea se întipări mâhnirea. Nu-mi plăcea să o rănesc pe Tanya; deși sentimentele ei nu erau adânci, cu greu se puteau numi pure și, în orice caz, nu erau unele la care i-aș fi putut răspunde. Dar totuși nu mă simțeam ca un gentilom.

Mi-am cuprins bărbia în palme privind din nou stelele, deși eram dintr-odată nerăbdător să-mi văd de drum. Știam că Alice mă va vedea venind acasă, că le va spune celorlalți. Asta i-ar fi bucurat - mai ales pe Carlisle și pe Esme. Dar am mai scrutat o dată stelele, încercând să întrevăd dincolo de chipul din mintea mea. Între mine și luminile strălucitoare de pe cer, niște ochi tulburați căprui-ciocolatii mă priveau și ei, părând a mă întreba ce-ar fi însemnat decizia mea pentru EA. Desigur, nu puteam fi sigur dacă aceasta era informația pe care o căutau ochii ei curioși. Nici în imaginația mea nu îi puteam auzi gândurile. Ochii Bellei Swan rămâneau întrebători iar priveliștea clară a stelelor continua să mi se refuze. Cu un oftat greu, am renunțat și m-am ridicat în picioare. Dacă aș fi fugit, m-aș fi întors la mașina lui Carlisle în mai puțin de o oră...

Grăbindu-mă să-mi văd familia - și dorindu-mi foarte mult să fiu acel Edward care înfrunta opreliștile direct - m-am avântat pe câmpul înzăpezit luminat de stele, fără să las amprenta vreunui pas în urma mea.

- Va fi bine, șuieră Alice. Privea fără să se concentreze iar Jasper o apucase ușor cu mâna de un cot, îndrumând-o către cantina îmbăcsită într-un grup strâns. Rosalie și Emmett deschideau calea, Emmett semănând ridicol cu o gardă de corp în inima teritoriului ostil. Rose părea îngrijorată și ea, dar mai degrabă iritată decât protectoare.

- Sigur că da, am mormăit eu nemulțumit. Au avut un comportament ridicol. Dacă nu aș fi fost sigur că m-aș fi descurcat în acele clipe, aș fi rămas acasă.

Schimbarea neașteptată de la dimineața noastră normală, chiar cu chef de joacă - ninsese noaptea iar Emmett și Jasper nu se dădeau în lături să profite de gândurile care-mi zburdau aiurea ca să mă bombardeze cu bulgări de zăpadă; când se plictiseau de lipsa mea de reacție, se întorceau unul împotriva celuilalt - la această vigilență exagerată ar fi fost comică de nu ar fi fost atât de iritantă.

- Încă nu a ajuns aici, dar având în vedere direcția pe unde va intra... nu va sta în bătaia vântului dacă ne așezăm în locul nostru obișnuit.

- *Normal* că vom sta în locul nostru obișnuit. Încetează, Alice. Mă calci pe nervi. Voi fi foarte bine.

Clipi o dată pe când Jasper o ajuta să se așeze, iar privirea ei în sfârșit se concentra pe chipul meu.

- Hm, spuse ea, părând surprinsă. Cred că ai dreptate.

- *Desigur* că am dreptate, bombăanii eu.

Uram să fiu centrul preocupării lor. Am simțit dintr-o dată simpatie față de Jasper, amintindu-mi de toate dățile când ne aplecasem protectori asupra lui. Îmi întâlni privirea doar o clipă și rânji.

„*Enervant, nu-i așa?*”

I-am aruncat și eu o grimasă.

Parcă săptămâna trecută această încăpere lungă și cenușie mi se păruse ucigător de monotonă? Pe atunci îmi părea că să mă aflu aici este un somn, o comă?

În acea zi nervii mei erau încordați - corzi de pian, întinse pentru a cânta la cea mai mică presiune aplicată. Simțurile mele erau în alertă maximă, analizam fiecare sunet, fiecare imagine, fiecare mișcare a aerului care îmi atingea pielea, fiecare gând. Mai ales gândurile. Un singur simț îl păstram ferecat, refuzând să îl folosesc. Mirosul, desigur. Nu respiram.

Mă așteptam să aud mai multe despre familia Cullen în gândurile pe care le cerneam. Toată ziua așteptasem, căutând orice cunoștință căreia Bella Swan i s-ar fi putut destăinui, încercând să determin ce direcție va lua noul motiv de bărfă. Dar nu era nimic. Nimeni nu observase cei cinci vampiri din cantină, la fel ca înainte de sosirea fetei celei noi. Câțiva dintre oameni încă se mai gândeau la acea fată, încă mai aveau gândurile de săptămâna trecută. În loc ca acest lucru să mi se pară nedescris de plicticos, acum eram fascinat.

Nu-i spusese nimănui despre mine?

Nu avea cum să nu fi observat căutătura mea întunecată și ucigașă. O văzusem având o reacție la ea. Cu siguranță o speriasem de moarte. Fusesem convins că i-ar fi pomenit cuiva despre ea, că poate chiar ar fi exagerat puțin ca povestea să devină mai interesantă. Că mi-ar fi atribuit câteva replici amenințătoare.

Apoi, mă auzise când încercam să scap de ora noastră comună de Biologie. Probabil se întrebuse, după ce-mi văzuse expresia, dacă ea era motivul. O fată obișnuită s-ar fi interesat, și-ar fi comparat experiența cu a altora, ar fi căutat un element comun care să-mi explice comportamentul pentru a nu se simți izolată. Oamenii erau întotdeauna disperați să se simtă normali, să se integreze. Să se amestece printre toți cei din jur, ca o turmă de oi fără trăsături distinctive. Această dorință era cu mult mai puternică în anii plini de incertitudini ai adolescenței. Fata nu avea cum să facă excepție de la regulă.

Dar absolut nimeni nu ne observă stând aici, la masa noastră obișnuită. Bella probabil că era incredibil de timidă dacă nu i se destăinuisese nimănui. Poate că vorbise cu tatăl ei, poate că acera era relația cea mai puternică... deși părea improbabil, având în vedere faptul că tatăl ei petrecuse atât de puțin timp cu ea de-a lungul vieții sale. Firesc ar fi fost să fie mai apropiată de mama ei. Totuși, trebuia

să trec în curând pe la șeriful Swan să-i ascult gândurile.

- Ceva nou? Întrebă Jasper.

- Nimic. Probabil... că nu a spus nimic.

Cu toții se mirară la această veste.

- Poate că nu ești atât de înspăimântător pe cât te crezi, spuse Emmett, râzând înfundat. Sunt sigur că eu aș fi speriat-o mai mult de atât.

Mi-am întors privirea către el.

- Mă întreb de ce... se arată el din nou uimit de revelația mea cu privire la tăcerea insolită păstrată de fată.

- Am mai vorbit despre asta. *Nu știu.*

- Vine, murmură Alice în clipa aceea. Mi-am simțit trupul înțepenind. Încercați să păreți umani.

- Umani, spui? Întrebă Emmett.

Își ridică pumnul drept, desfăcându-și degetele pentru a ne arăta bulgărele de zăpadă pe care îl ținușe în palmă. Desigur că nu se topise. Îl strânsese transformându-l într-un bloc de gheață. Privea către Jasper, dar eu i-am deslușit direcția gândurilor. La fel făcea și Alice, desigur. Când Emmett aruncă bucata de gheață către ea, Alice o îndepărtă fluturându-și nonșalantă degetele. Gheața ricoșă pe podeaua cantinei, mai repede decât putea percepe privirea omenească, apoi se zdrobi cu un sunet ascuțit de peretele din cărămidă. Și cărămida se crăpă.

Capetele din colțul încăperii se întoarseră pentru a fixa grămăjoara de gheață zdrobită de pe jos, apoi se rotiră pentru a găsi vinovatul. Nu căutară mai departe de câteva mese. Nimeni nu ne privi pe noi.

- Foarte uman, Emmett, îl critică Rosalie. De ce nu spargi și zidul cu pumnul dacă tot te-ai apucat să faci asta?

- Ar fi mai impresionant dacă ai face-o tu, draga mea.

Am încercat să le dau atenție, păstrându-mi un surâs larg pe chip de parcă participam la zeflemeaua lor. Nu-mi îngăduiam să privesc în direcția cozii la care știam că stă ea. Dar doar într-acolo ascultam. Puteam simți nerăbdarea lui Jessica față de fata cea nouă, care părea atât de neatentă și ea, stând nemișcată la coada în mișcare. Am văzut, în gândurile lui Jessica, că obraji Bellei Swan erau din nou colorați roșu-aprins de sânge.

Răsuflam scurt și ușor, gata să-mi țin respirația dacă vreo urmă a mirosului ei ar fi răzbătut în aerul din jurul meu.

Mike Newton era cu două fete. I-am auzit ambele voci, mentală și verbală, când a întrebat-o pe Jessica ce este în neregulă cu Bella Swan. Nu-mi plăcea felul în care o învăluiau gândurile lui, sclipirea fanteziilor deja stabilite care îi întunecau judecata când o privea începând să pășească și să se trezească din reverie, de parcă uitase că se afla acolo.

- Nimic, am auzit-o pe Bella spunând cu o voce joasă și cristalină. Suna ca un clopoțel în forfota din cantină dar știam că aveam această impresie pentru că o ascultam cu atâta intensitate.

- Astăzi doresc doar o apă minerală, continuă ea pe când pășea pentru a ajunge în rând cu restul cozii.

Nu m-am putut abține să nu arunc o privire în direcția ei. Privirea îi era ațintită în podea, culoarea sângerie pălindu-i încet din obraji. Am privit repede în altă direcție, către Emmett, care râdea de zâmbetul chinuit de-acum de pe chipul meu.

„Pari bolnav, frățioare.”

Mi-am recompus mina pentru ca expresia mea să pară neutră și relaxată.

Jessica se minuna cu voce tare de lipsa de apetit a fetei.

- Nu ți-e foame?

- De fapt, mă simt cam rău. Vocea ei era și mai domoală, dar încă foarte cristalină.

De ce mă deranja grija protectoare care emana dintr-o dată din gândurile lui Mike Newton? Ce importanță avea că erau oarecum posesive? Nu era treaba mea dacă Mike Newton se simțea îngrijorat în zadar pentru ea. Poate că așa reacționau toți în prezența ei. Nu-mi dorisem și eu, instinctiv, să o protejiez? Aceasta, înainte să-mi doresc să oucid...

Dar fata *chiar* se simțea rău?

Era greu de determinat. Părea atât de delicată cu pielea ei translucidă... Apoi am realizat că îmi făceam și eu griji, ca acel băiat prostănac, și m-am străduit să nu mă gândesc la sănătatea ei.

În pofida acestui lucru, nu-mi plăcea să o monitorizez prin intermediul gândurilor lui Mike. Mi-am mutat atenția asupra lui Jessica, urmărind cu grijă cum trioul își alege o masă la care să se așeze. Din fericire, s-au așezat cu tovarășii obișnuiți ai lui Jessica, la una dintre primele mese din sală. Nu în direcția vântului, așa cum promisese Alice.

Alice mă înghionti. „*Ne va privi în curând, poartă-te ca un om.*”

Mi-am încleștat dinții, surzând.

- Relaxează-te, Edward, spuse Emmett. Sincer. Ucizi un om. Nu e chiar un capăt de lume.

- Tu știi cel mai bine, am murmurat eu.

Emmett râse.

- Trebuie să înveți să treci peste niște lucruri. Ca mine. Eternitatea înseamnă tare mult timp să te scalzi în vinovăție.

Chiar atunci, Alice aruncă o mână de gheață pe care o ascunsese în fața dezarmată a lui Emmett.

El clipi, luat prin surprindere, apoi zâmbi plin de speranță.

- Tu ai vrut-o, spuse el când se aplecă peste masă și își scutură părul plin de gheață în direcția ei. Zăpada, topindu-se la căldura încăperii, îi zbură din păr ca un duș gros, jumătate lichid, jumătate cristal.

Rose protestă, în timp ce ea și Alice se adăposteau de potop.

Alice râse și cu toții ne-am alăturat ei. Am văzut în mintea lui Alice cum orchestrase momentul perfect și am știut că fata - trebuia să încetez să mă gândesc la ea în acest fel, de parcă ar fi fost singura fată din lume - că *Bella* ne va privi râzând și jucându-ne, părând la fel de fericiți, de umani și de ideali la modul neverosimil ca desprinși dintr-o pictură a lui Normal Rockwell.

Alice continuă să râdă ținându-și tava drept scut. Fata - Bella probabil că încă ne mai urmărea cu privirea.

„...iar îi privește fix pe copiii Cullen”, gândi cineva, captându-mi atenția.

Am privit instinctiv către chemarea neintenționată, realizând, când privirea mea își găsi ținta, că îi recunoșteam vocea - o ascultasem atât de mult în acea zi...

Dar privirea mea alunecă dincolo de Jessica și se concentrează pe căutătura pătrunzătoare a fetei.

Își aținti repede privirea în pământ, ascunzându-se din nou în spatele părului ei des.

La ce se gândea? Frustrarea părea să crească în intensitate odată cu trecerea timpului, în loc să se domolească. Am încercat, nesigur pe mine deoarece nu o mai făcusem niciodată, să sondez cu mintea tăcerea din jurul ei. Auzul meu secundar intrase întotdeauna în acțiune natural, fără să i-o cer; niciodată nu fusesem nevoit să-mi dau prea multă străduință. Dar de acea dată mă concentram, încercând să străpung acel scut care o înconjura.

Nimic în afară de tăcere.

„*Ce-o găsi la ea?*” gândi Jessica, precum un ecou al propriei mele frustrări.

- Edward Cullen te privește fix, șopti la urechea Bellei, râzând ușor. Tonul ei nu avea nicio urmă de iritare geloasă. Jessica se dovedea o înzestrată prietenă prefăcută.

Am ascultat, prea captivat, răspunsul fetei.

- Nu pare furios, nu-i așa? șopti ea drept răspuns.

Deci *îmi observase* reacția sălbatică de săptămâna trecută. Normal că o făcuse.

Întrebarea o puse pe Jessica în încurcătură. Mi-am văzut chipul reflectat în gândurile ei când îmi examină expresia, dar nu i-am evitat privirea. Încă mă concentram asupra feței, încercând să aud ceva. Concentrarea mea intenționată nu părea să fie de niciun ajutor.

- Nu, îi spuse Jess, și am știut că și-ar fi dorit să îi poate spune că da - cât o chinuia în străfunduri privirea mea - deși nu i se simți nimic în voce. Ar trebui să fie?

- Nu cred că mă place, șopti fata, sprijinindu-și capul pe brațe de parcă s-ar fi simțit dintr-odată istovită. Am încercat să descifrez sensul gestului, însă puteam face doar presupuneri. Poate chiar *era* obosită.

- Copiii Cullen nu plac pe nimeni, o asigură Jess. Sau nu bagă în seamă pe nimeni suficient încât să îl placă. „*Niciodată nu au făcut-o.*” Gândul ei era un murmur nemulțumit. Dar încă te fixează din priviri.

- Nu te mai uita la el, spuse fata, neliniștită, ridicându-și capul din sprijinul brațelor pentru a se asigura că Jessica se supunea ordinului său.

Jessica râse înfundat, dar făcu așa cum i se spusese.

Fata nu-și mai desprinsese privirea de la masa ei în tot restul ceasului care trecu. Credeam - deși, firește, nu puteam fi sigur - că o făcea intenționat. Părea să-și dorească să mă privească. Trupul ei se sucea ușor în direcția mea, bărbia ei începea să se întoarcă, apoi se stăpânea, respira adânc și privea fix către oricine ar fi vorbit.

Am ignorat în mare parte celelalte gânduri din jurul feței, de vreme ce nu aveau, în acele clipe, legătură cu ea. Mike Newton pune la cale o bătaie cu zăpadă în parcare după ore, fără să pară a-și da seama că ninsoarea se preschimbă deja în ploaie. Fâlfâitul fulgilor ușori pe acoperiș se transformase în ropotul mai uzual al picăturilor de ploaie. Chiar nu putea percepe schimbarea? Mie-mi părea a se auzi tare.

Când s-a încheiat pauza de prânz, am rămas la locul meu. Oamenii au ieșit și m-am surprins încercând să disting dintre sunetele pașilor tuturor pe ai ei, de parcă ar fi avut ceva important sau neobișnuit. Ce prostie.

Nici frații mei nu schițau vreo mișcare. Așteptau să vadă ce voi face.

Mă voi duce la oră, așezându-mă lângă fată, unde puteam adulmeca mirosul absurd de puternic al sângelui ei și îi puteam simți căldura pulsului în aerul care-mi mângâia pielea? Eram suficient de puternic pentru asta? Sau îmi ajunsese pentru o singură zi?

- *Cred* că e în ordine, spuse Alice, ezitând. Te-ai hotărât. Presupun că vei rezista în timpul orei.

Dar Alice știa bine cât de repede se poate răzgândi cineva.

- De ce insiști, Edward? mă întrebă Jasper. Deși nu doream să-l simt plin de el pentru că eu eram acum cel slab, auzeam vag că asta gândea. Du-te acasă. Ia-o ușor.

- Ce mare lucru? îl contrazise Emmett. O va ucide sau nu. Poate-ar fi mai bine să termine odată cu asta, oricare ar fi deznodământul.

- Nu vreau încă să mă mut, se plânse Rosalie. Nu vreau să o iau de la început. Aproape am absolvit liceul, Emmett. „*În sfârșit*”.

Și eu mă simțeam sfâșiat de această hotărâre. Voiam, îmi doream foarte mult, să înfrunt provocarea mai degrabă decât să fug din nou. Dar nu voiam nici să merg prea departe. Fusese o eroare din partea lui Jasper ca săptămâna trecută să aștepte atât de mult fără să vâneze; aceasta era tot o greșeală lipsită de sens?

Nu doream să-mi dezrădăcinez familia. Niciunul nu mi-ar fi mulțumit pentru asta.

Dar voiam să mă duc la ora de Biologie. Mi-am dat seama că îmi doream să îi revăd chipul.

Acest fapt m-a ajutat să mă decid. Acea curiozitate. Eram furios pe mine însumi că o simțeam. Nu-mi făcusem oare promisiunea că nu voi lăsa ca tăcerea gândurilor acelei fete să îmi trezească un

interes exagerat pentru ea? Și totuși mă vedeam nespus de interesat.

Voiam să aflu ce-i trecea prin cap. Dacă mintea ei era o poartă închisă, ochii îi erau ferestre ale sufletului larg deschise. Poate-aș fi reușit să citesc în ei, în schimb.

- Nu, Rose, chiar cred că va fi bine, spuse Alice. Viziunea... se încheagă. Sunt nouăzeci și trei la sută sigură că nu se va întâmpla nimic rău dacă se duce la oră. Mă privi întrebător, minunându-se ce anume se schimbaseră în gândurile mele de îi făcuse viziunea asupra viitorului mai sigură.

Curiozitatea urma să fie de ajuns ca să o țină pe Bella Swan în viață?

Dar Emmett avea dreptate - de ce să nu termin odată cu asta, indiferent de deznodământ? Așa aș fi înfruntat direct tentația.

- Mergeți la ore, le-am ordonat, ridicându-mă de la masă. M-am ridicat și m-am îndepărtat de ei fără a privi în urmă. Simțeam îngrijorarea lui Alice, dezaprobarea lui Jasper, încurajarea lui Emmett și enervarea lui Rosalie cum mă urmează.

Am inhalat adânc pentru ultima oară în fața ușii sălii de clasă, apoi am ținut aerul în plămâni intrând în încăperea strâmtă și calduță.

Nu întârziaseam. Domnul Banner se pregătea pentru laboratorul din acea zi. Fata stătea în banca mea - *a noastră* - tot cu chipul plecat, privind absentă mapa pe care mâzgălea. Am examinat schița în timp ce mă apropiam, interesat până și de această creație trivială a minții ei, însă nu avea vreo noimă. Doar un amalgam de cercuri în interiorul altor cercuri. Poate că nu se concentra asupra modelului, ci se gândea la altceva?

Mi-am tras scaunul cu o forță inutilă, făcându-l să zgârie linoleumul; oamenii se simțeau întotdeauna mai în largul lor când un zgomot le vestea apropierea cuiva.

Știam că auzise sunetul; nu își ridică privirea, dar mâna ei rată un cerculeț în schița pe care o trasa, tulburându-i simetria.

De ce nu ridică fruntea? Probabil că se temea. Trebuia să mă asigur că îi las o impresie diferită de această dată. Să o fac să creadă că data trecută fusese doar o iluzie.

- Bună, i-am spus cu vocea blândă pe care o foloseam când doream să îi fac pe oameni să se simtă în largul lor, schițând un zâmbet politicos astfel încât să nu mi se întrevadă dinții.

Atunci ea privi în sus, cu ochii ei mari și căprui mirați - aproape uluiți - și plini de întrebări nerostite. Era aceeași imagine care mă împiedicase să văd clar de-a lungul ultimei săptămâni.

În timp ce priveam în acei ochi căprui ciudat de profunzi, mi-am dat seama că dușmănia - ura pe care îmi închipuisem că această fată o merita cumva pentru simplul fapt că exista - se evaporase. De această dată, fără să respir, fără să îi gust aroma, îmi venea greu să cred că un om atât de vulnerabil ar putea constitui vreodată un motiv de ură.

Începu să roșească și nu spuse nimic.

Am continuat să-mi ațintesc privirea asupra ei, concentrându-mă doar pe adâncimea întrebătoare a ochilor ei și am încercat să ignor culoarea apetisantă a pielii sale. Aveam suficient aer încât să continui să mai vorbesc o vreme fără să inspir.

- Numele meu este Edward Cullen, am spus, deși eram conștient că știa. Era modalitatea politicoasă de a începe. Nu am avut ocazia să mă prezint săptămâna trecută. Tu trebuie să fii Bella Swan.

Părea încurcată - iarăși i se forma acea cută micuță între ochi. Îi luă cu jumătate de secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să răspundă.

- De unde îmi știi numele? întrebă ea, iar vocea îi tremură puțin.

Probabil că o îngrozeam cu adevărat. Acest lucru mă făcea să mă simt vinovat; era atât de lipsită de apărare. Am râs cu blândețe - era un sunet care știam că-i face pe oameni să se simtă mai confortabil. Din nou, aveam grijă să nu mi se întrevadă dinții.

- Cred că toată lumea îți știe numele. Trebuia să fi realizat că devenise centrul atenției în acel loc monoton. Tot orașul îți aștepta sosirea.

Se încruntă, de parcă această informație ar fi fost neplăcută. Am presupus, la cât de timidă

părea să fie, că atenția însemna ceva rău pentru ea. Cei mai mulți oameni simțeau opusul acestui lucru. Deși nu-și doreau să se diferențieze de turmă, în același timp tânjeau după atenția acordată uniformității lor individuale.

- Nu, spuse ea. Adică, de ce mi-ai spus "Bella"?

- Preferi "Isabella"? am întrebat, uimit de faptul că nu întrezăream unde putea să ne ducă întrebarea. Nu înțelegeam. Își exprimase clar preferințele în prima zi. Toți oamenii erau de neînțeles în lipsa contextului gândurilor proprii drept ghid?

- Nu, îmi place "Bella", răspunse ea, înclinând ușor capul. Expresia ei - dacă o interpretam corect - ezita între stânghereală și confuzie. Dar Charlie - adică tata - probabil că-mi spune "Isabella" pe la spate. Așa par toți să mă cunoască pe aici. Pielea ei deveni de un roz mai întunecat.

- Oh, am exclamat eu neinspirat, desprinzându-mi repede privirea de pe chipul ei.

Tocmai realizasem care era ținta întrebărilor: Călcasem strâmb - făcusem o greșeală. Dacă nu aș fi tras cu urechea la toți ceilalți în acea primă zi, atunci i m-aș fi adresat întâia oară folosindu-i numele întreg, ca oricine altcineva. Ea remarcase diferența.

Am simțit împunsătura neliniștii. Îmi surprinsese mult prea repede scăparea. Foarte perspicace, mai ales pentru cineva care ar fi trebuit să fie îngrozit în apropierea mea.

Dar aveam probleme mai mari decât orice suspiciune ar fi ținut ea ferecată în mintea sa.

Rămăsesem fără aer. Dacă voiam să mai vorbesc, trebuia să inhalez.

Ar fi fost greu să evit să vorbesc. Din păcate pentru ea, dacă stăteam în aceeași bancă însemna că eram partenerul ei de laborator și că în acea zi trebuia să lucrăm împreună. Ar fi părut ciudat - și nejustificat de nepoliticos - să o ignor pe toată durata laboratorului. Ar fi devenit și mai suspicioasă, și mai înspăimântată...

M-am îndepărtat cât de departe puteam de ea fără să îmi mut scaunul, răsucindu-mi capul către culoarul dintre bănci. M-am ținut bine, încordându-mă să rămân nemișcat, apoi am inspirat rapid umplându-mi pieptul de aer, respirând doar pe gură.

Ah!

Era cu adevărat dureros. Chiar și fără să-i percep mirosul, îi simțeam gustul pe limbă. Gâtul meu dintr-o dată era din nou în flăcări, dorința nesățioasă fiind la fel de puternică precum în prima clipă când îi simțisem aroma, săptămâna trecută.

Mi-am încleștat dinții și am încercat să mă adun.

- Începeți, ordonă domnul Banner.

Am avut impresia că a fost nevoie de fiecare strop de autocontrol dobândit în șaptezeci de ani de muncă asiduă ca să mă întorc din nou către fată, care privea în jos, spre bancă, și să zâmbesc.

- Doamnele au întâietate, colega? m-am oferit eu.

Îmi privi chipul și păli, cu ochii larg deschiși. Se citea ceva în expresia mea? Era din nou înspăimântată? Nu spuse nimic.

- Sau aș putea începe eu, dacă dorești, am spus încet.

- Nu, zise ea, iar chipul ei trecu din nou de la paloare la roșeață. Eu voi începe.

Am privit echipamentul de pe bancă, microscopul vechi, cutia cu lamele, pentru a nu vedea sângele care îi zvâcnea sub pielea transparentă. Am luat din nou o gură de aer grăbită, printre dinți, și m-am crispat când gustul mi-a provocat o durere surdă în gât.

- Profază, spuse ea după o examinare rapidă. Începu să scoată lamela, deși abia o studiasse.

- Pot arunca și eu o privire? Instinctiv, protestește, de parcă aș fi fost un om de-ai ei - m-am întins și i-am prins mâna care îndepărta lamela. Preț de o clipă, căldura pielii ei mă arse. Era ca un puls electric - cu siguranță mult mai fierbinte decât 21 de grade Celsius. Văpaia îmi străpunse mâna și urcă pe braț. Își smulse palma de sub a mea.

- Îmi pare rău, am îngăimat printre dinții încleștați. Având nevoie de un loc înspre care să privesc, am apucat microscopul și am aruncat o privire scurtă prin ocular. Avea dreptate.

- Profază, am aprobat-o eu.

Eram încă prea tulburat ca să o pot privi. Respirând cât de ușor puteam printre dinții încleștați și încercând să ignor înfiorătoarea sete, m-am concentrat asupra temei simple, scriind cuvântul la linia potrivită pe fișa de laborator, apoi schimbând prima lamelă cu următoarea.

La ce se gândea în acea clipă? Ce simțise când îi atinsesem mâna? Pielea mea trebuie să fi fost rece ca gheața - respingătoare. Nu mă miram că era atât de tăcută.

Am privit lamela.

- Anafază, mi-am spus mie însumi și am notat-o pe linia următoare.

- Se poate? întrebă ea.

Am privit-o, surprins să văd că aștepta cu brațul pe jumătate întins către microscop. Nu *părea* înspăimântată. Chiar credea că greșisem răspunsul?

Nu mi-am putut împiedica un zâmbet la speranța care i se citea pe chip când am împins microscopul către ea.

Privi prin ocular cu un entuziasm care în curând se stinse. Colțurile gurii ei trădau tristețea.

- Lamela a treia? ceru ea, fără a-și ridica privirea de la microscop, dar întinzând mâna. Am lăsat lamela următoare să-i alunece în palmă, fără să las, de această dată, ca pielea mea să se apropie de a ei. Să stau lângă era de parcă aș fi fost așezat lângă o lampă de încălzit. Simțeam cum mă încing ușor de la temperatura ridicată.

Nu privi prea mult lamela. "Interfază", spuse ea cu nonșalanță - poate străduindu-se cam mult să sune astfel - și împinse microscopul către mine. Nu atinsese hârtia, dar așteptă ca eu să scriu răspunsul. Am verificat - din nou avea dreptate.

Astfel am ajuns la capăt, spunând fiecare, pe rând, câte un cuvânt și fără a ni se întâlni privirile. Eram singurii care terminaseră - ceilalți din clasă având dificultăți mai mari. Mike Newton părea să nu se poată concentra - încerca să ne urmărească pe mine și pe Bella.

„*Mi-aș dori să fi rămas acolo unde plecase*”, gândi Mike, privind-mă cu dușmănie. Interesant. Nu realizasem că băiatul nutrea vreun sentiment de antipatie față de mine. Era o noutate, cum fusese și sosirea fetei celei noi. Și mai bizar, am descoperit - cu surprindere - că sentimentul era reciproc.

Mi-am întors din nou privirea către față, uluit de vastele ravații și răsturnări de situație pe care, în pofida imaginii sale comune și neamenințătoare, le producea în viața mea.

Vedeam foarte bine ce-l provoca pe Mike. Bella era chiar drăguță... într-un fel neobișnuit. Pe lângă că era frumoasă, fața ei era *interesantă*. Nu foarte simetrică - bărbia îngustă nu se potrivea cu pomeții ei lați; cu tonuri de culoare aflate la extreme - contrastul între luminos și întunecat dintre pielea și părul ei; iar apoi erau ochii, debordând de secrete tacite...

Ochi care, pe neașteptate, se adânceau în ai mei.

Am privit-o și eu, încercând să ghicesc măcar una dintre aceste taine.

- Porți lentile de contact? rupse ea tăcerea.

Ce întrebare ciudată.

- Nu. Aproape că am zâmbit la ideea de a-mi îmbunătăți vederea.

- Oh, murmură ea. Mi s-a părut că ochii tăi au ceva schimbat.

Dintr-o dată redevenii rece, dându-mi seama că se părea că nu eram singurul care încerca să deslușească secrete în acea zi.

Am ridicat din umeri, țeapăn, și am privit în direcția în care se plimba profesorul.

Normal că ochii mei erau diferiți de ultima oară când îi privise. Pentru a mă pregăti de chinul din acea zi, de tentație, îmi petrecusem întreaga săptămână vânând, potolindu-mi setea cât de mult posibil, chiar exagerând. Mă ghiftuisem cu sângele animalelor, nu că ar fi contat prea mult în fața aromei revoltătoare care plutea în aerul din jurul ei. Când o privisem ultima oară, ochii mei erau negri de sete. Acum, cu trupul suprasaturat de sânge, ochii mei erau de un auriu mai cald. De culoarea chihlimbarului de la încercarea mea excesivă de ostire a setei.

Altă eroare. Dacă aș fi înțeles sensul întrebării ei, puteam să îi răspund, pur și simplu, că da.

Mă aflasem lângă acești oameni de aproape doi ani, în această școală, iar ea era prima care mă examinase suficient de amănunțit pentru a observa schimbarea culorii ochilor mei. Ceilalți, deși admirau frumusețea familiei mele, aveau tendința de a-și pleca ochii atunci când îi priveam la rândul meu. Se retrăgeau, ignorând detaliile înfățișării noastre în încercarea instintivă de a refuza să înțeleagă. Ignoranța era o binecuvântare pentru mintea omenească.

De ce tocmai această fata trebuia să vadă atât de mult?

Domnul Banner se apropie de banca noastră. Am inhalat recunoscător gura de aer curat care îl însoțea înainte să se poată strecura în ea aroma fetei.

- Deci, Edward, spuse el, examinându-ne răspunsurile, nu crezi că Isabella ar trebui să aibe și ea ocazia să folosească microscopul?

- Bella, îl corectai eu din instinct. De fapt, ea a identificat trei din cinci.

Gândurile domnului Banner erau pline de scepticism când se întoarse pentru a o privi pe fată.

- Ai mai participat la acest laborator?

Am privit, absorbit, cum ea zâmbi, părând ușor jenată.

- Nu cu rădăcină de ceapă.

- Cu pește alb în stadiul de blastulă? sondă terenul dl Banner.

- Da.

Acest lucru îl surprinse. Extrăsese tema de lucru din acea zi dintr-un curs cu dificultate sporită. Dădu din cap îngândurat câte fată.

- Ai participat la un program de studii avansate în Phoenix?

- Da.

Înseamnă că avea un nivel superior de cunoștințe, că era inteligentă pentru un om. Lucrul acesta nu mă surprindea.

- Atunci, spuse domnul Banner, țuguindu-și buzele, cred că e bine că sunteți parteneri de laborator. Se întoarse și se îndepărtă murmurând: "Așa ceilalți copii vor avea ocazia să învețe singuri câte ceva". Mă îndoiam că fata putea auzi. Începu să deseneze din nou cerculețe pe mapa ei.

Până acum două greșeli în jumătate de oră. Slabă performanță din partea mea. Deși nu aveam idee ce impresie avea fata despre mine - cât de mult se temea, cât de multe suspecta? - știam că trebuia să-mi dau mai mult silința să îi schimb părerea despre mine. Să fac ceva pentru a îndulci amintirile ultimei noastre întâlniri feroce.

- E păcat că s-a dus zăpada, nu-i așa? am spus eu, repetând conversațiile pe care îi auzisem pe zeci de elevi purtându-le deja. Un subiect de conversație plicticos și comun. Vremea - întotdeauna era o temă neutră.

Mă fixa cu îndoială fățișă - o reacție anormală la cuvintele mele foarte normale.

- Nu chiar, spuse ea, surprinzându-mă din nou.

Am încercat să cârmesc conversația înapoi pe căile deja bătute. Venea dintr-un loc mult mai luminos și mai cald - pielea ei părea să reflecte cumva acest lucru, în pofida palorii sale - iar frigul o făcea să nu se simtă în largul său. Atingerea mea înghețată cu siguranță că...

- Nu-ți place frigul, am ghicit eu.

- Sau umezeala, fu ea de acord.

- Probabil îți este greu să locuiești în Forks. „Poate că nu trebuia să vii aici”, voiam eu să adaug. „Poate ar trebui să te întorci acolo unde ți-e locul.”

Dar nu eram sigur că-mi doream să plece. Urmă să-mi amintesc pentru totdeauna mirosul pielii ei - îmi garanta ceva că nu aș fi urmărit-o? În plus, dacă ar fi plecat, mintea ei ar fi rămas un veșnic mister. O ghicitoare constant săcâietoare.

- Nici nu-ți imaginezi, spuse ea cu o voce gravă, privind dincolo de mine pentru o clipă.

Răspunsurile ei nu erau niciodată așa cum m-aș fi așteptat. Mă făceau să-mi doresc să îi pun și mai multe întrebări.

- Atunci de ce ai venit aici? am întrebat, dându-mi seama imediat că tonul meu era prea acuzator, nu suficient de neutru pentru acea conversație. Întrebarea părea nepoliticoasă, INDISCRETĂ.

- E... complicat.

Clipi din ochii ei mari, lăsând lucrurile în aer și pe mine în pragul unei implozii de curiozitate - iar aceasta ardea la fel de aprig ca setea care-mi străpungea gâtul. De fapt, am descoperit că-mi era ceva mai ușor să respir; agonia devenea mai ușor de îndurat prin familiaritate.

- Cred că pot ține pasul, am insistat eu. Poate politetea ar fi determinat-o să continue să-mi răspundă la întrebări câtă vreme aș fi fost suficient de nepolitic să i le pun.

Își îndreptă privirea în tăcere către palmele sale. Acest lucru mă făcu nerăbdător; voiam să-mi așez mâna sub bărbia ei și să-i ridic capul ca să îi pot citi gândurile în privire. Dar ar fi fost o prostie din partea mea - periculos - să îi ating din nou pielea.

Dintr-o dată își ridică fruntea. Era o ușurare să îi văd din emoțiile oglindite în ochi. Vorbi în grabă, scoțând iute cuvintele.

- Mama mea s-a recăsătorit.

Era suficient de uman, ușor de înțeles. Tristețea îi învălui ochii limpezi și cuta reapăru între ei.

- Nu pare așa de complicat, am spus eu. Vocea mea era blândă fără vreun efort din partea mea. Tristețea ei îmi dădu un sentiment straniu de neputință, dorindu-mi să pot face ceva pentru a o alina. Un impuls ciudat. Când s-a întâmplat asta?

- În septembrie trecut. O răsuflare plină de amărăciune îi părăsi pieptul - fără a fi chiar un oftat. Mi-am ținut respirația când suflul ei fierbinte ajunse să îmi mângâie chipul.

- Și tu nu îl placi, am ghicit eu, sperând să obțin mai multe informații.

- Nu, Phil e de treabă, spuse ea, corectându-mi presupunerea. Umbra unui zâmbet îi cuprinse acum colțurile buzelor generoase. Poate că e prea tânăr, dar e destul de drăguț.

Asta nu se potrivea cu scenariul pe care îl construise în capul meu.

- De ce nu ai rămas cu ei? am întrebat eu, cu puțin cam multă curiozitate în voce. Lăsam impresia că aș fi prea băgăcios. Ceea ce, sincer, eram.

- Phil călătorește mult. E jucător profesionist de baseball. Acel mic zâmbet deveni mai pronunțat; cariera aleasă de el o amuza.

Am zâmbit și eu, fără intenție. Nu încercam să o fac să se simtă în largul său. Doar că surâsul ei mă făcea să-mi doresc să îi zâmbesc drept răspuns - să fiu părtaș la secret.

- Am auzit de el? Am trecut în revistă lista de jucători profesioniști de baseball în cap, întrebându-mă care dinte ei era Phil al ei...

- Probabil că nu. Nu joacă *prea bine*. Alt zâmbet. Doar în liga minoră. Călătorește însă mult.

Listele din mintea mea se schimbă instantaneu și am identificat o altă serie de posibilități în mai puțin de o secundă. În același timp, îmi imaginam un nou scenariu.

- Și mama ta te-a trimis aici ca să poată călători cu el, am spus eu. Presupunerile păreau să stoarcă mai multe informații de la ea decât întrebările. Din nou, funcționa. Bărbia ei se întinse înainte și expresia ei deveni dintr-o dată încăpățânată.

- Nu, nu ea m-a trimis aici, spuse ea cu o nuanță inedită de duritate în glas. Presupunerea mea o supăraseră, deși nu prea puteam înțelege cum. Am venit de bunăvoie.

Nu puteam să ghicesc semnificația sau sursa supărării ei. Eram complet pierdut.

Așa că am renunțat. Nu aveam ce să înțeleg la această fată. Nu era asemenea celorlalți oameni. Poate că tăcerea din gândurile sale și parfumul mirosului ei nu erau singurele lucruri neobișnuite la ea.

- Nu înțeleg, am recunoscut eu, detestând să mă recunosc învins.

Oftă și mă privi în ochi mai mult timp decât oamenii obișnuiți erau capabili să îndure.

- La început a rămas cu mine, dar îi era dor de el, explică ea încet, tonul devenindu-i mai deznădăjduit cu fiecare cuvânt. Era tristă... așa că am hotărât că e timpul să petrec niște clipe plăcute alături de Charlie.

Micuța cută dintre ochii ei se adânci.

- Dar acum tu ești nefericită, am murmurat eu. Nu mă puteam abține să îmi rostesc ipotezele cu voce tare, sperând să aflu ceva din reacțiile ei. Ultima, totuși, nu părea atât de departe de adevăr.

- Și? spuse ea, de parcă acesta nu ar fi fost un aspect demn de luat în considerație.

Am continuat să o privesc în ochi, simțind că în sfârșit aruncasem prima privire în sufletul ei. Am văzut în acel unic cuvânt unde se plasa pe ea însăși printre priorități. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, propriile ei nevoie se aflau la capătul listei.

Era altruistă.

Odată ce această revelație, misterul persoanei care se ascundea în această tăcere începu să se limpezească puțin.

- Nu pare drept, spusei eu. Am ridicat din umeri, încercând să mă port obișnuit, căutând să ascund intensitatea curiozității mele.

Ea râse, însă fără vreun strop de veselie.

- Nu ți-a spus nimeni? Viața nu e dreaptă.

Voiam să râd, deși nici eu nu mă simțeam deloc amuzat. Știam căte ceva despre nedreptățile vieții.

- Cred că *am mai auzit* asta pe undeva.

Mă privi la rândul ei, părând din nou încurcată. Ochii ei fugiră o clipă, apoi se întoarseră către mine.

- Deci asta e tot, îmi spuse ea.

Dar nu eram pregătit să las acea conversație să se încheie. Micul „V” dintre ochii săi, amintindu-mi de tristețea ei, mă deranja. Voiam să îl șterg cu vârful degetului. Însă, desigur, nu o puteam atinge. Era periculos din atâtea puncte de vedere...

- Te prefaci bine. Am vorbit rar, gândindu-mă încă la următoarea ipoteză. Dar sunt dispus să pun pariu că suferi mai mult decât lași pe oricine să vadă.

Se strâmbă, ochii îngustându-i-se și gura strângându-se într-o bosumflare asimetrică, și privi din nou către catedră. Nu-i plăcea când ghiceam răspunsul corect. Nu era un martir ca toți ceilalți - nu-și dorea un public pentru durerea ei.

- Mă înșel?

Ridică ușor din umeri, prefăcându-se că nu mă aude.

Acest lucru mă făcu să zâmbesc.

- Nu prea cred.

- Ce-ți pasă ție? întrebă ea, încă privind în altă direcție.

- E o întrebare foarte bună, am recunoscut eu, mai degrabă pentru mine însumi decât ca un răspuns pentru ea.

Discernământul ei era mai bun decât al meu - vedea direct în inima lucrurilor în timp ce eu mă opinteam în jurul marginilor, alegând orbește indiciile. Detaliile vieții ei foarte omenești *nu ar fi trebuit* să conteze pentru mine. Era o greșeală din partea mea să-mi pese de ce gândea ea. Mai departe de protejarea familiei mele de suspiciuni, gândurile oamenilor erau lipsite de însemnătate.

Nu eram obișnuit să fiu cel mai puțin intuitiv dintre două persoane. Mă bazam prea mult pe auzul meu secundar - în mod clar nu eram atât de receptiv pe cât mă credeam.

Fata oftă și privi încruntată către fața clasei. Ceva din expresia ei frustrată era amuzant. Întreaga situație, această întreagă conversație era ilară. Nimeni nu fusese vreodată în mai mare

pericol cu mine decât această fată - în orice clipă aș fi putut, distras de felul ridicol în care mă lăsam absorbit de această conversație, să respir pe nas și să o atac înainte să mă pot împiedica - iar ea era iritată pentru că nu îi răspunsesem la întrebare.

- Te enervez? am întrebat eu, zâmbind la absurditatea acestui gând.

Mă privi în grabă, apoi ochii ei părură captivați de privirea mea insistentă.

- Nu chiar, îmi spuse ea. Sunt mai mult necăjită pe mine însămi. Chipul meu e atât de ușor de citit - mama îmi spune mereu "cartea ei deschisă".

Ridică din umeri, nemulțumită.

Am privit-o uimit. Motivul pentru care era supărată era că ea credea că o descifrez *prea ușor*. Cât de bizar. Nu depusesem în întreaga mea viață atâtea eforturi să înțeleg pe cineva - sau mai degrabă existență, de vreme ce „*viață*” nu prea putea fi considerat cuvântul potrivit. Nu aveam *viață* cu adevărat.

- Dimpotrivă, am contrazis-o eu, simțindu-mă ciudat de... prudent, de parcă m-ar fi pândit vreun pericol pe care nu reușeam să îl văd. Dintr-o dată mă simțeam încordat, premoniția provocându-mi neliniște. Mi se pare că ești foarte greu de descifrat.

- Înseamnă că te pricepi să "citești" oamenii, ghici ea, făcând propria ei presupunere care era, din nou, foarte aproape de adevăr.

- De obicei, i-am dat eu dreptate.

Apoi i-am zâmbit larg, lăsându-mi buzele să dezvăluie șiragurile de dinți scilipitori și ascuțiți precum lamele din spatele lor.

Era o prostie, dar mă simțeam brusc disperat să îi transmit fetei măcar un semnal de avertizare. Trupul ei era mai aproape de mine ca înainte, apropiindu-se inconștient în timpul conversației noastre. Toate micile reperi și semne care erau suficiente pentru a speria restul oamenilor nu păreau să aibă efect asupra ei. De ce nu dădea înapoi îngrozită în fața mea? Cu siguranță văzuse suficient din partea mea întunecată pentru a realiza pericolul, la cât de intuitivă părea să fie.

Nu am apucat să văd dacă avertismentul meu avusese efectul scontat. Domnul Banner solicită atenția clasei chiar în acel moment iar ea își desprinsese privirea de la mine imediat. Părea destul de ușurată de întrerupere, așa că poate, inconștient, înțelesese.

Speram ca așa să stea lucrurile.

Conștientizăm că fascinația mea sporea, deși încercasem să o retez din rădăcini. Nu-mi puteam permite ca Bella Swan să mi se pară interesantă. Sau, mai degrabă, ea nu își putea permite aceasta. Deja eram nerăbdător să am o altă șansă de a vorbi cu ea. Voiam să știu mai multe despre mama ei, despre viața sa de dinainte de a veni aici, despre relația cu tatăl ei. Toate detaliile lipsite de însemnătate care i-ar fi scos și mai mult la lumină caracterul. Dar fiecare secundă pe care o petreceam cu ea era o greșeală, un risc pe care ea nu ar fi trebuit să și-l asume.

Cu gândurile în altă parte, își dădu părul des pe spate chiar în clipa în care eu îmi îngăduisem altă respirație. Un val deosebit de concentrat de aromă îmi izbi gâtul.

Era ca în prima zi - ca o bilă de demolări. Durerea secetei arzătoare mă ameți. Am fost nevoit să-mi înclăștez degetele de bancă pentru a rămâne așezat pe scaun. De data aceasta aveam oarecum mai mult control. Măcar nu am distrus nimic. Monstrul urla înăuntrul meu, dar nu simți strop de plăcere de pe urma durerii mele. Era prea strâns înlănțuit. Pentru moment.

Am încetat cu totul să respir și m-am îndepărtat de fată cât de mult am putut.

Nu, nu-mi puteam permite să o găsesc fascinantă. Cu cât îmi părea mai interesantă, cu atât devenea mai posibil să o ucid. Deja făcusem două greșeli minore în această zi. Urma să o comit și pe a treia, una care *nu* avea să mai fie neînsemnată?

Imediat ce s-a sunat de pauză, am fugit din sala de clasă - probabil distrugând orice impresie de politețe pe care începusem să o clădesc pe parcursul acelei ore. Din nou am inhalat cu nesaț aerul curat și umed de afară de parcă ar fi fost un balsam vindecător. M-am grăbit să aștern cât mai multă distanță cu puțință între mine și fată.

Emmett mă aștepta în fața clasei de spaniolă. Îmi scrută o clipă expresia sălbatică.

„Cum a mers?” întrebă el.

- Nu a murit nimeni, am îngăimat eu.

„Cred că e un lucru mare. Când am văzut-o pe Alice fugind la final, am crezut..”.

Pe când intram în clasă, i-am văzut amintirea din urmă cu câteva clipe, ceea ce surprinsese prin ușa deschisă a sălii de curs: Alice străbătând cu iuțeală, palidă, curtea către clădirea unde se țineau orele de științe. L-am simțit retrăind dorința de a se ridica și de a i se alătura, apoi decizia lui de a rămâne pe loc. Dacă Alice ar fi avut nevoie de ajutorul său, i l-ar fi cerut...

Mi-am închis ochii cu oroare și dezgust când m-am prăbușit la locul meu.

- Nu mi-am dat seama că am fost atât de aproape. Nu credeam că voi... Nu am realizat că era atât de rău, am șoptit eu.

„Nu a fost”, m-a liniștit el. „Nimeni nu a murit, nu-i așa?”

- Așa este, am șuierat printre dinți. Nu de data asta.

„Poate îți va fi mai ușor.”

- Sigur.

„Sau poate ca o vei ucide.” Ridică din umeri. „Nu ai fi primul care ar da-o în bară. Nimeni nu te-ar judeca prea aspru. Uneori cineva miroase mult prea bine. Sunt chiar impresionat că ai rezistat atâta timp.”

- Nu mă ajuți, Emmett.

Mă revolta felul în care accepta ideea că aș fi ucis-o pe acea fată, că ar fi fost cumva inevitabil. Era vina ei că mirosea atât de bine?

„Știu că atunci când mi s-a întâmplat mie...”, își aminti Emmett, purtându-mă împreună cu el în urmă cu jumătate de secol, pe un drum de țară, în amurg, unde o femeie trecută de prima tinerețe își strângea cearceafurile uscate de pe o sârmă întinsă între meri. Mirosul fructelor se simțea, apăsător, în aer - recolta se încheiase și merele neculese zăceau împrăștiate pe pământ, loviturile de pe coaja lor lăsându-le aroma să răzbată în nori groși. Un câmp cu fân proaspăt cosit era peisajul în care plutea acel miros, într-o armonie desăvârșită. El străbătea drumeagul cu treburi de la Rosalie, fără a-i da atenție femeii. Cerul de deasupra era purpuriu, oranj peste copacii dinspre vest. Ar fi urmat drumul șerpuit și nu ar fi avut niciun motiv să-și amintească de acea seară, doar că un vânt de seară insolit umflă cearceafurile albe precum pânzele unei corăbii și îl învâluie pe Emmett în mirosul femeii.

- Ah, am gemut eu înfundat. De parcă propria mea amintire a setei nu era suficientă.

„Știu. Nu am rezistat nici jumătate de secundă. Nici nu mi-a trecut prin cap să rezist.”

Amintirea lui deveni mult prea explicită ca să o pot îndura.

Am sărit în picioare, cu dinții încleștați suficient de puternic încât să taie prin oțel.

- "Esta bien, Edward"? întrebă Senora Goff, speriată de mișcarea mea bruscă. Îmi puteam vedea chipul reflectat în mintea ei și știam că nu arătam deloc bine.

- "Me perdona", am murmurat, sărind către ușă.

- "Emmett - por favor, puedes tu ayuda a tu hermano?" întrebă ea, gesticulând neajutorată către mine pe când păraseam grăbit clasa.

- Sigur, l-am auzit spunând. Și apoi ajunse chiar în spatele meu.

Mă urmă până la colțul clădirii, unde mă prinse și își puse palma pe umărul meu.

L-am împins-o cu prea multă forță. Gestul ar fi zdrobit în așchii o mână de om, și oasele din brațul său.

- Îmi pare rău, Edward.

- Știu. Inhalam adânc aerul, încercând să-mi limpezesc gândurile și plămâni.

- E chiar atât de rău? mă întrebă el, încercând să nu se gândească la mireasma și la savoarea din amintirea sa pe când punea întrebarea, fără prea mare reușită.

- Mai rău, Emmett, mai rău.

Tăcu o clipă.

„Poate...”

- Nu, nu ar fi mai bine să îi pun capăt. Du-te înapoi în clasă, Emmett. Vreau să fiu singur.

Se întoarse fără vreun alt cuvânt sau gând și se îndepărtă în grabă. Avea să-i spună profesoarei de spaniolă că eram bolnav, că trăgeam chiulul, sau că eram un vampir periculos scăpat de sub control. Scuza lui chiar avea importanță? Poate că nu m-aș mai fi întors niciodată. Poate că aș fi fost nevoit să plec pentru totdeauna.

M-am urcat din nou în mașină, așteptând să se încheie orele. Ascunzându-mă. Din nou.

Ar fi trebuit să petrec acel timp luând decizii sau încercând să-mi întăresc hotărârile, dar, ca un biet împătimit, m-am trezit scrutând prin hățușul de gânduri izvorând din clădirile școlii. Vocile familiare ieșeau în evidență, dar nu eram interesat în acea clipă să ascult viziunile lui Alice sau nemulțumirile lui Rosalie. Am găsit-o cu ușurință pe Jessica, dar fata nu era cu ea, așa că mi-am continuat căutările. Gândurile lui Mike Newton mi-au atras atenția și în sfârșit am găsit-o, alături de el, în sala de sport. Era nefericit pentru că vorbisem cu ea în timpul orei de Biologie. Îi analiza răspunsul primit când adusesese subiectul în discuție...

„Nu l-am văzut niciodată să schimbe mai mult de două vorbe cu cineva. Și, normal, trebuia ca tocmai Bella să i să pară interesantă. Nu-mi place cum o privește. Dar ea nu părea prea încântată. Ce-a spus? Mă întreb ce era în neregulă cu el luna trecută? Ceva de genul asta. Nu părea să-i pese. Probabil că nu a fost cine știe ce conversație...”

Așa trecea el peste pesimism, înveselit de ideea că Bella nu fusese interesată de schimbul de cuvinte cu mine. Acest lucru mă supăra mai mult decât era acceptabil, așa că am încetat să îl mai ascult.

Am început să ascult un CD cu muzică violentă și apoi am mărit volumul până când a acoperit celelalte voci. Trebuia să mă concentrez foarte puternic asupra melodiilor pentru a mă împiedica să alunec din nou către gândurile lui Mike Newton, să o spionez pe fata care nu bănuia...

Am trișat de câteva ori, pe când ora se apropia de sfârșit. Nu o spionam, am încercat să mă conving. Mă pregăteam doar. Doream să știu exact când va ieși, când va ajunge în parcare. Nu voiam să mă ia prin surprindere.

Când elevii au început să iasă de la ora de sport, am coborât și eu din mașină, nesigur în privința motivului pentru care o făcusem. Ploaia era mărunță - o ignoram în timp ce, lent, îmi umezea părul.

Voiam ca ea să mă vadă aici? Speram că va veni să vorbim? Ce făceam?

Nu am mișcat, încercând să mă conving să intru din nou în mașină, știind că purtarea mea era condamnată. Mi-am ținut brațele încrucișate la piept și am respirat foarte vag privind-o cum se îndrepta încet către mine, buzele ei reflectându-i tot mai mult tristețea. Nu mă privi. De câteva ori aruncă o ocheadă către nori strâmbându-se, de parcă o supăraseră cumva.

M-am simțit dezamăgit când a ajuns la mașina ei înainte să fie nevoită să treacă pe lângă a mea. Ar fi vorbit cu mine? Eu aș fi vorbit cu ea?

S-a urcat într-o camionetă Chevrolet de un roșu spălăcit, o rablă ruginită mai vârstnică decât tatăl ei. Am privit-o pornind mașina - vechiul motor hurui mai tare decât al oricărui vehicul din parcare - și apoi întinzându-și mâinile către gurile de ventilație. Frigul era incomod pentru ea - nu-i plăcea. Își trecu degetele prin părul ei des, răsfirându-și șuvițele prin curenții de aer cald de parcă ar fi încercat să le usuce. Mi-am imaginat cum mirosea în interiorul camionetei, apoi am izgonit repede gândul din mintea mea.

Privi în jur pregătindu-se să demareze cu spatele, apoi privi în sfârșit către mine. Mă fixă peț de doar jumătate de secundă, și tot ce putui desluși în ochii ei fu surprindere înainte să-și desprindă privirea și să bage în marșarier. Apoi cauciucurile scârțâiră din nou la o frână, bara din spate a camionetei evitând coliziunea cu mașina lui Erin Teague la doar câțiva centimetri.

Privi în oglinda retrovizoare, cu gura deschisă și plină de amărăciune. Când cealaltă mașină trecu de ea, își verifică toate unghiurile moarte de două ori și apoi părăsi parcare cu atâta grijă încât îmi smulse un zâmbet. De parcă s-ar fi crezut *periculoasă* în camioneta aceea decrepită.

Gândul că Bella Swan ar fi fost reprezentat vreun pericol pentru cineva, indiferent ce ar fi condus, mă făcu se izbucnesc în hohote de râs în timp ce fata trecu pe lângă mine, cu privirea ațintită asupra drumului.